

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

Evidenčna številka: UL0012181

Datum odločbe: 06.04.2016

Senat, sodnik posameznik: Adriana Hribar Milič

Področje: TUJCI

Institut: mednarodna zaščita - omejitev gibanja - ugotavljanje prosilčeve istovetnosti - dvom v identiteto prosilca

Zveza: ZMZ člen 51, 51/1.

Jedro

V konkretnem primeru zgolj dejstvo, da tožnik nima osebne dokumenta, še ne pomeni, da je podan razlog za omejitev gibanja iz 1. alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ. Zgolj domneva, da je tožnik v resnici potni list odvrigel namerno zato, da bi lažje prikril svojo identiteto in izvorno državo, ne zadostuje za dvom v identiteto tožnika.

Dvom v istovetnost prosilca za mednarodno zaščito bi na primer v zadevi lahko obstajal obstajal, če bi prosilec med postopkom spreminjal svoje osebne podatke (datum rojstva, kraj rojstva, ime).

Izrek

I. Tožba se zavrne.

II. Zahteva za izdajo začasne odredbe se zavrne.

Obrazložitev

1. Tožena stranka je z izpodbijanim sklepom tožniku omejila gibanje na prostore Centra za tujce, ..., do prenehanja razloga, vendar najdalj za tri mesece, z možnostjo podaljšanja še za en mesec, in sicer od dne 24. 3. 2016 od 13.00 ure do dne 24. 6. 2016 do 13.00 ure.

2. V obrazložitvi izpodbijanega sklepa navaja, da je tožnik vložil prošnjo za priznanje mednarodne zaščite v Republiki Sloveniji. Iz policijske depeše 225-23/2016/24 (3B691-7) izhaja, da se je tožnik srečal s tremi osebami v hotelu Porin v Zagrebu, kjer so se dogovorili, da se bodo odpravili proti Italiji. Iz Zagreba so z vlakom prišli na Reko, s taksijem so se odpeljal v Buzet, nato pa peš proti Republiki Sloveniji. Po treh urah hoje so naleteli na železniške tire in hodili po njih. Ko so zagledali večje osvetljeno mesto, so se odpravili proti temu mestu (Koper). Policisti Policijske postaje Koper so na odcepu za Sončno pot prijeli tožnika in

še enega pribežnika, dva pa sta zbežala, vendar so ju kasneje izsledili. Tožnik je v prošnji za mednarodno zaščito navedel, da je osebne dokumente izgubil, ko je s čolnom plul od Turčije do Grčije. Tožena stranka dvomi, da je v resnici tožnik izgubil potni list in meni, da ga je odvrigel namerno, da bi lažje prikril svojo identiteto in izvorno državo. Ker tožnik ni predložil nobene listine, na podlagi katere bi bilo mogoče ugotoviti njegovo istovetnost, tožena stranka tudi dvomi v tožnikovo identiteto in je zato podan zakonski pogoj za omejitev gibanja zaradi ugotavljanja istovetnosti tožnika. Tožnik je v postopku povedal, da je potoval z letalom iz Pakistana v Istanbul, kjer je bival 8 dni. Pot je nadaljeval s čolnom do Grčije in prišel do otoka Mitelini, nato s trajektom do Aten, kjer je bival en mesec. Pot je nato nadaljeval preko Makedonije in Srbije do Madžarske, za kar je plačal 1500.00 EUR. Skrit v kombiju je prečkal madžarsko-hrvaško mejo. Po 10 urah vožnje je voznik kombija ustavil, tožnik pa se je peš s še 3 osebami napotil dalje. Namenjen je bil v Italijo. Po 10 urah hoje so ga okoli 4 ure zjutraj opazili policisti in odpeljali na policijsko postajo. Če tožnika policisti ne bi prijeli, ne bi prosil za mednarodno zaščito v Sloveniji. Kolikor bi tožnik res imel namen zaprositi za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, se ne bi skrival v gozdu. Tožnik ni zaprosil za mednarodno zaščito na zaslišanju na Policijski postaji Koper, marveč šele v Centru za tujce. Pri podaji prošnje za mednarodno zaščito je večkrat izjavil, da je želel priti v Italijo in v tu zaprositi za mednarodno zaščito. S tem pa je tožnik zlorabil in zavajal postopek, saj ni zaprosil za mednarodno zaščito v najkrajšem možnem času. Prošnjo za mednarodno zaščito je tožnik podal zgolj z namenom, da ne bi bil vrnjen v izvorno državo (5. in 6. točka prvega odstavka 55. člena Zakona o mednarodni zaščiti, v nadaljevanju ZMZ).

3. Tožena stranka v obrazložitvi izpodbijanega sklepa tudi ugotavlja, da če tožniku ne bi bilo omejeno gibanje na prostore Centra za tujce in bi bival v azilnem domu, bi samovoljno zapustil azilni dom še pred koncem postopka mednarodne zaščite tožnika in bi odšel v Italijo, kamor je bil tudi dejansko namenjen. Da je namenjen v Italijo, pa je tožnik sam izjavil pri podaji prošnje za mednarodno zaščito. Tako bi toženi stranka onemogočil izvedbo že začetega postopka mednarodne zaščite. Le z omejitvijo gibanja na prostore Centra za tujce bo po mnenju toženke mogoče zagotoviti, da bo tožnik ostal na območju Republike Slovenije, dokler ne bo odločeno o njegovi prošnji za mednarodno zaščito. V nadaljevanju tožena stranka opisuje način varovanja v azilnem domu in ugotavlja, da se je ukrep omejitve gibanja na območje azilnega doma za begosumne prosilce izkazal za neučinkovitega, saj je večina pridržanih oseb na območje azilnega doma tega samovoljno zapustila. Z uporabo milejšega ukrepa, kot je omejitev gibanja na območje azilnega doma, ne bi bilo mogoče doseči namena ukrepa, ker bi tožnik glede na to, da v azilnem domu ni ustreznih mehanizmov za preprečitev odhoda, lahko odšel v drugo državo. Tako je glede na ugotovljeno dejansko stanje ukrep omejitve gibanja na Center za tujce za tožnika edini primerni ukrep. Če bi imel tožnik res dejanski namen podati prošnjo za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, bi to storil takoj na Policijski postaji Koper in ne šele, ko je bil pripeljan v Center za tujce. Tudi sicer je tožnik sam navedel, da če ga policija ne bi prijela, v Republiki Sloveniji ne bi prosil za mednarodno zaščito, ker je želel priti v Italijo. Tožena stranka v obrazložitvi izpodbijanega sklepa tudi opiše pogoje bivanja v Centru za tujce.

4. Tožnik v tožbi ugovarja, da je toženka zmotno ugotovila dejansko stanje glede njegove istovetnosti in je neutemeljeno domnevala, da ni izgubil potnega lista, marveč ga je namenoma odvrigel, da bi lažje prikril svojo identiteto in izvorno državo, za kar navaja razloge. S tem v zvezi se sklicuje na sodbi Vrhovnega sodišča RS I Up 46/2010 in I Up 14/2014. Tožnik tudi meni, da bi morala toženka bolj upoštevati kriterij ugotavljanja tožnikove identitete, ter bi s tem v zvezi lahko tudi zaslišala ostale prosilce za mednarodno zaščito, s katerimi je tožnik potoval in so skupaj vstopili v Republiko Slovenijo.

5. Tožena stranka tudi neutemeljeno sumi, da tožnik zavaja in zlorablja postopek iz razlogov, navedenih v 5. in 6. točki prvega odstavka 55. člena ZMZ, pri tem pa ne navede razlogov. Iz tožnikove prošnje za mednarodno zaščito z dne 24. 3. 2016 izhaja, da je izrazil namero vložiti prošnjo za mednarodno zaščito v najkrajšem možnem času, ko je za to imel priložnost. Za to možnost je izvedel iz plakata na Policijski postaji v Kopru. Takoj po prehodu slovensko-hrvaške meje na Policijski postaji v Kopru je tožnik izrazil namero za vložitev prošnje za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, vendar pa ga policisti niso hoteli poslušati. Prošnjo za mednarodno zaščito tudi ni vložil zgolj zato, da bi onemogočil odstranitev iz države, kot to v obrazložitvi izpodbijanega sklepa navaja toženka, marveč zato, ker ima v izvorni državi Balachistanu težave,

ki jih opiše. Neutemeljena pa je tudi bojazen, da bi samovoljno zapustil Republiko Slovenijo in odšel v Italijo. Tožnik je bil jasno podučen, da kolikor bo samovoljno zapustil Republiko Slovenijo, bo vrnjen v Republiko Slovenijo. Sicer pa tudi ta bojazen ne more biti razlog za odvzem prostosti (Direktiva 2013/33/EU). Tudi sum zavajanja ali zlorabe postopka mednarodne zaščite ne more biti dopusten razlog za tako dolgotrajen poseg v osebno svobodo (sodba Up 1116/09). Izrečen ukrep omejitve gibanja tožnika na Center za tujce v Postojni (drugi odstavek 51. člena ZMZ) predstavlja dejansko neupravičen poseg osebno svobodo tožnika (kršitev tožnikove pravice do osebne svobode). S tem v zvezi se sklicuje na sodno prakso, ki jo v tožbi navaja.

6. Na podlagi tretjega odstavka 32. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) tožnik sodišču tudi predlaga sprejem začasne odredbe in sicer, da se do pravnomočne odločitve o izpodbijanem sklepu stanje uredi tako, da mora tožnik takoj po prejemu sklepa sodišča prenehati izvajati ukrep omejitve gibanja tožnika v Centru za tujce (Postojna). Iz tožbenih razlogov izhaja, da pri tožniku niso podani zakonsko navedeni razlogi za omejitev gibanja tožnika in bi se mu tako z omejitvijo gibanja na Center za tujce prizadela nepopravljiva škoda. Kršitev pravice do osebne svobode (prvi odstavek 19. člena Ustave RS in 6. člen Listine EU o temeljnih pravicah) namreč že sama po sebi predstavlja škodo (sklep Ustavnega sodišča RS Up 729/03). Osebam, ki jim je kršena pravica do osebne svobode, pa je potrebno zagotoviti učinkovito pravno sredstvo in pravno varstvo. Postopek do pravnomočne rešitve tovrstnih zadev poteka vedno nekaj mesecev, ki bi jih moral tožnik preživeti v Centru za tujce, kljub kratkim zakonsko določenim rokom, za kar navaja sodno prakso. Po mnenju tožnika brez izdaje predlagane začasne odredbe za ureditev stanja, tožnik ne bi imel učinkovitega sodnega varstva. Tudi v primeru, če bi sodišče presodilo, da je treba izrečeni ukrep nadomestiti z milejšim ukrepom (bivanje v azilnem domu), tožnik v vsakem primeru predlaga izdajo začasne odredbe za ureditev stanja (sodba in sklep IU 1289/2014, točka 30). Po povedanem tožnik sodišču predlaga, da izpodbijani sklep odpravi in ugotovi tožnikovi zahtevi za izdajo začasne odredbe tako, da se do pravnomočnosti odločitve o izpodbijanem sklepu stanje uredi tako, da mora tožena stranka takoj po prejemu tega sklepa prenehati izvajati ukrep omejitve gibanja tožnika v Centru za tujce (Postojna).

7. Tožena stranka v odgovoru na tožbo prereka tožbene navedbe ter se v celoti sklicuje na obrazložitev izpodbijanega sklepa in sodišču predlaga, da tožbo kot neutemeljeno zavrne.

8. Sodišče je na podlagi 3 alineje drugega odstavka 13. člena ZUS-1 odločalo po sodnici posameznici, ker gre v zadevi za enostavno dejansko in pravno stanje.

9. K točki I izreka:

10. Tožba ni utemeljena.

11. V predmetni zadevi je med strankama sporno, ali je tožena stranka tožniku zakonito izrekla ukrep omejitve gibanja na prostore Centra za tujce za čas, naveden v izreku izpodbijanega sklepa.

12. Sodišče je 6. 4. 2016 v izvedeni glavni obravnavi vpogledalo v upravni spis, ki ga je predložila tožena stranka in v skladu z določbo petega odstavka 51. člena ZMZ zaslišalo tožnika. Iz ugotovljenega dejanskega stanja izhaja, da je tožnik v zgodnjih jutranjih urah 15. 3. 2016 ilegalno prečkal slovensko-hrvaški mejni prehod brez osebnih dokumentov in se odpravil proti Kopru, kjer so ga prijeli policisti in odpeljali na Policijsko postajo Koper. Namenjen je bil v Italijo. Ko so ga prijeli policisti ni vedel, kje se nahaja. Mislil je, da je v Italiji. V Centru za tujce je nato 24. 3. 2016 vložil prošnjo za mednarodno zaščito v Republici Sloveniji, v kateri je navedel, da, če ga policisti ne bi prijeli, v Republici Sloveniji ne bi prosil za azil, saj je bil namenjen v Italijo. Na glavni obravnavi pa je izjavil, da bo ostal v Republici Sloveniji in je ne bo zapuščal, saj se je premislil glede kraja azila. Osebnih dokumentov nima, saj jih je izgubil na poti iz Turčije v Grčijo. Iz matične države Pakistana je zbežal, ker se je zbal zase zaradi svoje izjave zakaj ljudstvo v Balochistanu ne dobi več pravic v zvezi s šolstvom.

13. V izpodbijanem sklepu se je tožena stranka pri svoji odločitvi oprla na določbo 1. in 2. alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ. Na podlagi 1. alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ se prosilcu lahko začasno omeji gibanje, če je to potrebno zaradi ugotavljanja istovetnosti prosilca. Na podlagi druge alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ pa se prosilcu lahko začasno omeji gibanje, če je to potrebno zaradi suma zavajanja in zlorabe postopka iz nekaterih razlogov, navedenih v prvem odstavku 55. člena ZMZ, ki so v 2. alineji prvega odstavka 51. člena ZMZ tudi navedeni. Zakonodajalec je toženo stranko pooblastil, da o ukrepu omejitve gibanja prosilcev za mednarodno zaščito odloča po prostem preudarku, če je podan kateri izmed alternativno določenih razlogov iz 1., 2., 3. ali 4. alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ. V takšnem primeru pa je obseg sodne kontrole v upravnem sporu opredeljen z določbo tretjega odstavka 40. člena ZUS-1, na podlagi katere sodišče preveri le, ali je upravni akt nezakonit, ker so bile prekoračene meje prostega preudarka ali ker je bil prosti preudarek uporabljen na način, ki ne ustreza namenu, za katerega je določen. Upravni akt, izdan po prostem preudarku, mora v obrazložitvi zajemati vse tiste dejanske in pravne okoliščine o načinu in mejah uporabe prostega preudarka, ki omogočajo preizkus upravnega akta. Sodišče ugotavlja, da tožena stranka ni prekoračila meje prostega preudarka, ko se je odločila za izrek ukrepa omejitve gibanja tožniku. Prostega preudarka tudi ni uporabila na način, ki ne bi ustrezal namenu, za katerega je določen, saj je po presoji sodišča tožena stranka v zadostni meri obrazložila vse relevantne dejanske in pravne okoliščine o načinu in mejah uporabe prostega preudarka.

14. Sodišče meni, da v konkretnem primeru ni podan razlog za omejitev gibanja iz 1. alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ, ampak zgolj razlog za omejitev gibanja iz 2. alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ. Na podlagi 1. alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ se prosilcu lahko začasno omeji gibanje, če je to potrebno zaradi ugotavljanja istovetnosti prosilca. Po presoji sodišča v konkretnem primeru zgolj dejstvo, da tožnik nima osebnega dokumenta, še ne pomeni, da je podan razlog za omejitev gibanja iz 1. alineje prvega odstavka 51. člena ZMZ. Poleg navedenega se je v zvezi z omejitvijo gibanja zaradi ugotavljanja istovetnosti prosilcev za mednarodno zaščito že ustalila upravno-sodna praksa, iz katere izhaja, da za omejitev gibanja zaradi ugotavljanja prosilčeve istovetnosti ne zadostuje zgolj ugotovitev, da je prosilec v Republiko Slovenijo prišel brez dokumentov, ampak se lahko tak ukrep odredi prosilcu le, če obstaja dvom v verodostojnost identitete, ki jo zatrjuje (enako Vrhovno sodišče RS v sodbi I Up 176/2013). Zgolj domneva, da je tožnik v resnici potni list odvrigel namerno zato, da bi lažje prikril svojo identiteto in izvorno državo, ne zadostuje za dvom v identiteto tožnika. Res pa je, da je tožnik šele na naroku za glavno obravnavo 6. 4. 2016 sodišču predložil fotokopije osebnih dokumentov s katerimi izkazuje svojo istovetnost. Vendar pa sodišče glede na tožnikove navedbe v postopku ne vidi nobenega razloga, da mu ne bi verjelo v zatrjevano identiteto. Dvom v istovetnost prosilca za mednarodno zaščito bi na primer v zadevi lahko obstajal obstajal, če bi prosilec med postopkom spreminjal svoje osebne podatke (datum rojstva, kraj rojstva, ime). Tega pa v konkretnem primeru ni bilo podanega, zato sodišče meni, da v zadevi ni razlogov za dvom o istovetnosti tožnika ter mu posledično tudi iz tega razloga ni možno omejiti gibanja. Sodišče soglaša s tožnikom, da v zadevi ni podane potrebe po omejitvi gibanja zaradi ugotavljanja identitete tožnika, zato do tožbenih ugovorov, ki se nanašajo na razloge za omejitev gibanja zaradi ugotavljanja istovetnosti tožnika ne bo posebej opredeljevalo.

15. Po presoji sodišča pa je v zadevi podan razlog za omejitev gibanja iz določbe 2. alineje prvega odstavka 51. člena v povezavi s 6. točko prvega odstavka 55. člena ZMZ, na podlagi katere je mogoče prosilcu za mednarodno zaščito začasno omejiti gibanje zaradi suma zavajanja in zlorabe postopka med drugim tudi iz razloga, da je vložil prošnjo za mednarodno zaščito samo zato, da bi odložil ali onemogočil odstranitev iz države (danem primeru iz Republike Slovenije). V tem delu se sodišče strinja z ugotovitvami in razlogi tožene stranke iz obrazložitve izpodbijanega sklepa in se tudi sklicuje nanje, ter jih v skladu z določbo drugega odstavka 71. člena ZUS-1 ne ponavlja.

16. Tožena stranka je v obrazložitvi izpodbijanega sklepa pravilno pojasnila, da če bi tožniku omejila gibanje zgolj na območje azilnega doma, bi ga tožnik brez večjih težav lahko zapustil in odšel v Italijo, kamor je bil tudi prvotno namenjen. Da je njegova ciljna država Italija je tožnik tudi izjavil 24. 3. 2016 pri podaji prošnje za mednarodno zaščito v Republiko Sloveniji (stran 3 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Na strani 2 obrazložitve izpodbijanega sklepa je tožena stranka tudi pojasnila, da če tožnika policisti ne bi prijeli, ne bi

zaposil za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji. V nadaljevanju obrazložitve izpodbijanega sklepa (na strani 3) pa tožena stranka sklepa, da je na podlagi navedenega možno zaključiti, da bi v primeru, če tožniku ne bi omejila gibanja na prostore Centra za tujce, ta samovoljno zapustil azilni dom še pred koncem postopka mednarodne zaščite v Republiki Sloveniji in odšel v Italijo. Sodišče meni, da je glede na to, da je bila tožnikova ciljna država Italija in ne Republika Slovenija, tožena stranka utemeljeno sklepala, da obstaja nevarnost, da bi tožnik pobegnil, če mu ne bi bilo omejeno gibanje na prostore Centra za tujce, kjer je strožji varovalni režim kot je to v azilnem domu. Omejitev gibanja na območje azilnega doma namreč predstavlja milejši ukrep. Tožena stranka je tako po mnenju sodišča upoštevala konkretne okoliščine na strani tožnika glede njegove begosumnosti. Sodišče ni imelo razloga, da bi v tem delu sledilo navajanju tožnika na glavni obravnavi 6. 4. 2016, da Republike Slovenije ne bo zapustil. Na začetku postopka je tožnik najprej navajal organom tožene stranke tudi, da nima osebnih dokumentov, ker jih je izgubil v čolnu na poti iz Turčije v Grčijo. Potem pa je preko interneta v nekaj dneh preskrbel fotokopijo svojega potnega lista in ga sodišču na glavni obravnavi 6. 4. 2016 tudi predložil. Tako ravnanje tožnika pa po mnenju sodišča kaže na dejstvo, da tožnik že v postopku ni podal konsistentnih izjav. Iz tega razloga tožnikovemu navajanju, danemu na glavni obravnavi, da ne bo zapustil Republike Slovenije in da se je premislil ter, da ne želi več iti v Italijo, ni poklonilo vere. V prošnji za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji z dne 24. 3. 2016 je tožnik tudi sam navedel, da če ga ne bi v Republiki Sloveniji prijeli, ne bi tukaj prosil za azil, saj je želel priti v Italijo. Po presoji sodišča je v tem delu tožena stranka dejansko stanje pravilno ugotovila (glej sodbo in sklep Vrhovnega sodišča RS I Up 26/2016) in je tožnikov ugovor nepravilno ugotovljenega dejanskega stanja neutemeljen.

17. Sodišče pa tudi ne more slediti tožbenemu ugovoru, da je tožnik izrazil namero za vložitev prošnje v najkrajšem možnem času, ko je za to imel priložnost, kot to trdi tožnik v tožbi. Po mnenju sodišča je tožnik prišel v stik s policisti takoj, ko je vstopil na ozemlje Republike Slovenije. Še isti dan, torej v danem primeru 15. 3. 2016, bi lahko po presoji sodišča na Policijski postaji Koper zaprosil za mednarodno zaščito, česar pa tožnik ni storil. Da je temu tako, izhaja iz policijske depeše 225-23/2016/24 (3B691-7). Sodišče v verodostojnost tega dokumenta ne dvomi. Iz ugotovljenega dejanskega stanja izhaja, da je tožnik prišel v Republiko Slovenijo v zgodnjih jutranjih urah 15. 3. 2016, ko so ga prijeli in odpeljali na Policijsko postajo Koper. Za mednarodno zaščito pa je tožnik zaprosil šele 24. 3. 2016 v Centru za tujce, kar nesporno izhaja iz tožnikove prošnje za mednarodno zaščito. Tako tudi po presoji sodišča tožnik ni zaprosil za mednarodno zaščito v najkrajšem možnem času, kot to trdi v tožbi.

18. Po presoji sodišča je tudi neutemeljen tožbeni ugovor, da v obrazložitvi izpodbijanega sklepa niso navedeni razlogi, zakaj naj bi tožnik onemogočil odstranitev iz države. Da je tožnik vložil prošnjo za mednarodno zaščito zato, da bi onemogočil odstranitev iz države (2. točka prvega odstavka 51. člena v zvezi z 6. točko prvega odstavka 55. člena ZMZ), je mogoče logično sklepati iz tožnikovih dejanj v predmetnem postopku. Če bi tožnik imel v resnici namen prositi za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, bi to storil takoj 15. 3. 2016 na Policijski postaji Koper. Dejansko pa je prošnjo za mednarodno zaščito vložil šele 24. 3. 2016 v Centru za tujce, kar med strankama ni sporno, kjer je ugotovil, da bo vrnjen v izvorno državo. Tako je iz navedenih razlogov tožena stranka logično sklepala, da je tožnik vložil prošnjo za to, da iz Republike Slovenije ne bi bil odstranjen. Da pa bi tožnik lahko zapustil azilni dom in odšel v kako drugo državo članico Evropske unije, je tožena stranka logično sklepala tudi iz dejstva, da je tožnik sam v svoji prošnji za mednarodno zaščito 24. 3. 2016 izjavil, da je bila njegova ciljna država Italija in ne Republika Slovenija. Izjavil pa je tudi, da če ga ne bi prijeli policisti, na bi prosil za azil v Republiki Sloveniji, saj je želel priti v Italijo.

19. Po povedanem je po presoji sodišča v zadevi dejansko stanje pravilno ugotovljeno, sodišče pa tudi ni našlo kršitev na katere je dolžno paziti po uradni dolžnosti, izpodbijani sklep zakonit, zato je sodišče na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo kot neutemeljeno zavrnilo.

20. K točki II izreka:

21. Predlogu za izdajo začasne odredbe se ne ugoti iz naslednjih razlogov:

22. Na podlagi drugega odstavka 32. člena ZUS-1 sodišče na tožnikovo zahtevo odloži izvršitev izpodbijanega akta do izdaje pravnomočne odločbe, če bi se z izvršitvijo akta tožniku prizadela težko popravljiva škoda. Pri odločanju mora sodišče v skladu z načelom sorazmernosti upoštevati tudi prizadetost javne koristi ter koristi nasprotnih strank. Na podlagi razlogov iz drugega odstavka 32. člena ZUS-1 lahko tožnik zahteva tudi izdajo začasne odredbe za začasno ureditev stanja glede na sporno pravno razmerje, če se ta ureditev, zlasti pri trajajočih pravnih razmerjih, kot verjetna izkaže za potrebno (ureditvena začasna odredba). Odložitev izvršitve izpodbijanega akta je možna le ob kumulativno izpolnjenih zakonsko določenih pogojev iz drugega odstavka 32. člena ZUS-1.

23. Po presoji sodišča se z izvršitvijo izpodbijanega akta tožniku ne bo prizadela težko popravljiva škoda. Zatrjevana nepopravljiva škoda je v predmetni zadevi premalo konkretizirana. Pri predlogu za izdajo začasne odredbe pa je dokazno breme na strani tožnika, ki začasno odredbo predlaga. Tožbenim navedbam, da že sama omejitev gibanja predstavlja takšen poseg v osebno svobodo prosilca za mednarodno zaščito, da to že samo po sebi predstavlja škodo, sodišče pa mora zagotoviti učinkovito sodno varstvo, ki ga brez izdaje začasne odredbe tožnik ne bi imel, sodišče ne more slediti (sodba in sklep Vrhovnega sodišča RS I Up 26/2016). Tožnik v upravnem sporu na prvi stopnji s tožbo ni uspel, saj je sodišče s to sodbo njegovo tožbo zavrnilo. Tudi, če bi se tožnik zoper sodbo, s katero je bila njegova tožba zavrnjena, pritožil in bi drugostopenjsko sodišče sodbo spremenilo ter izpodbijani sklep odpravilo, taka hipotetična možnost zaključka postopka ne more biti utemeljen razlog za izdajo začasne odredbe. Če bi navedenemu sledili, bi vsak prosilec, ki bi mu bilo gibanje omejeno, lahko zgolj zahtevo za izdajo začasne odredbe uspel samo že z navajanjem, da mu je gibanje omejeno in da tega v primeru uspeha s tožbo za nazaj ni možno popraviti. To pa po mnenju sodišča ne zadostuje za izdajo začasne odredbe, saj bi s tako ugoditvijo zahtevi za izdajo začasne odredbe sodišče, ki je v isti sodni odločbi tožbo zoper sklep o omejitvi gibanja zavrnilo, prišlo samo s seboj v nasprotje.

24. Tožnik bi moral z navedbami in dokazi konkretizirati tako nastanek škode, kakor tudi, da bo škoda, ki bi mu nastala, težko popravljiva. Takšne škode pa omejitev gibanja tožnika na Center za tujce po presoji sodišča ne predstavlja. Po mnenju sodišča tako tožnik ni navedel relevantnih dejstev, ki bi kazala na to, da bo škoda, ki bo z izvršitvijo izpodbijanega akta nastala, težko popravljiva ali nepopravljiva v smislu učinkovitega sodnega varstva v primeru uspeha v upravnem sporu. Po povedanem, tožnik ni izkazal zakonskega pogoja, da mu bo z izvršitvijo izpodbijanega akta nastala težko popravljiva škoda, zato tehtanje med prizadetimi koristmi ni potrebno, ker na pravilnost odločitve nima vpliva. Ker po povedanem razlogi navedeni v drugem odstavku 32. člena ZUS-1 niso podani, tudi ni pogojev za začasno ureditev stanja glede na sporno razmerje na podlagi tretjega odstavka 32. člena ZUS-1. Tožnik pa tudi ni kot verjetno izkazal, da bi bila začasna ureditev stanja v danem primeru potrebna.

25. Ker v obravnavani zadevi tožnik po presoji sodišča ni izpolnil zakonsko določenih pogojev za izdajo začasne odredbe v skladu z določbo drugega in tretjega odstavka 32. člena ZUS-1, je sodišče zahtevo za izdajo začasne odredbe zavrnilo.

Datum zadnje spremembe: 01.08.2016